

Vereckei Lászlóné

Ezen a képen én vagyok. A képet igazolványhoz (útlevél) készítettem.

Én Goldgruber Mária, 1930-ban születtem Budapesten. Akkor már a Práter utcában laktunk. A Bakáts téren születtem, ahol anyám testvére, a Viki néni dolgozott. Apámnak akkorra már teljesen konszolidálódott a helyzete, mert amikor följöttek Pestre, egy pár évig nagyon nehezen mentek a dolgai. Azt mondták nekem a szüleim, hogy a születéssel igazi szerencsét hoztam nekik. Mire én megszülettem, apámék már polgári jólétben éltek. Tíz évvel a bátyám után születtem. Olyan "napsugár" voltam nekik. Először egy kétszobás lakásban laktunk, aztán átköltöztünk egy háromszobásba, de ez a költözés a házon belül történt. Azt a kocsmát bérelték apámék, ami a ház aljában volt.

Engem 1949-ben, nem vettek föl az orvosi egyetemre, sem a textilmérnöki egyetemre. Azt gondoltam, hogy javítok a helyzetemen, és szövőszakmunkás leszek, és beiratkozom a textilmérnöki egyetemre, mert ez a káderhelyzetemen javít. Ezek voltak életem nagy

megalkuvásai. Elmentem szövőtanulónak, és ez egy évig tartott. És szövőszakmunkás lettem. Három műszakban dolgoztam, és nagyon szerettek. Én tovább akartam tanulni textilmérnöknek, de a gyár igazgatója nem javasolt. Mondván, hogy majd akkor javasolnak, ha beköltözöm az ipari tanulóotthonba, és elhagyom a polgári otthonomat. Akkor elkezdtem műszaki rajzot tanulni, és elhelyezkedtem a Technoimpexnél. Katonatisztek dolgoztak a távvezeték építésnél, oszlop kitűzéseket végeztek. Nagyon jó barátság volt közöttünk. 1958-ban átmentem a külkereskedelemben. Továbbtanultam nyelveket, és lettem német, angol, francia nyelvvizsgát. 1970-ben a Hungarocoophoz kerültem. A könnyűiparban szerettem volna dolgozni. Itt konfekció bémunkával foglalkoztam üzletkötői beosztásban. Főleg "nyugat német" területen dolgoztam. Nagy divatcégekkel dolgoztunk Pl. a Betty Barclaynak. Korrektek voltak, és pontosak. Ez azt jelentette, hogy a ruhák, kabátok snittjeitől kezdve, az összes anyagot, és kelléket ők szállították, ami alapján az általunk kiválasztott üzemek, a megállapított áron legyártották őket a megbeszélthet határidőre. Mi szövetkezeti üzemekkel dolgoztunk, kis és közép nagyságúakkal. Sok helyen voltak műhelyek, Békéscsabán, Gyulán, Sárospatakon, Sárváron, Sopronban, Pécsen. A német cégek technikusai állandóan ellenőrizték a munkát, és segítséget nyújtottak, ha probléma volt. Én is sokat jártam velük az üzemekbe. Tolmácsoltam, segítettem, jártam Németországban is, az ottani kollekciókat megnézni, és ártárgyalni. Természetesen megbeszéltünk közben egy-két történelmi, és politikai problémát. Tényleg mondhatom, hogy a németek szembe néztek a történelemmel, és nagyon reálsan ítélték meg magukat. 1990-ben megszűnt a Hungarocoop, önálló képviselői cégeket alapítottak A megrendelők pedig elmentek a Távolkeletre. A nyugdíj után még dolgoztam ipari összekötőként, a Skála World Trade (Skála Coop) vállalatnál. Itt 2001-ig dolgoztam.